

BLACK
PIPE

ในเครือ

บริษัท เอ.อาร์. อินฟอร์เมชัน แอนด์ พับลิเคชัน จำกัด

AR

เต็มใจเสนอ

สุดยอดคดีของ เซอร์ลีโอ ไฮล์มส์

สุดยอดคดีของ เชอร์ล็อก โฮลมส์

อาร์เธอร์ โคนัน ดอยล์ : เขียน

กิตติรัตน์ พรหมรัตน์ : แปลและเรียบเรียง

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 974-93685-0-9

ลิขสิทธิ์ฉบับภาษาไทย : กิตติรัตน์ พรหมรัตน์

จัดจำหน่ายโดย

99/16-20 ถนนรัชดาภิเษก แขวงดินแดง กรุงเทพฯ 10320
โทร. 0-2642-3400 ต่อ 1511-12 โทรสาร. 0-2642-2395

ผลิตและสร้างสรรค์โดย

BLACK
PIPE

ในเครือ

บริษัท เอ.อาร์. อินฟอร์เมชัน แอนด์ พับลิเคชัน จำกัด

99/16-20 ถนนรัชดาภิเษก แขวงดินแดง กรุงเทพฯ 10320
โทร. 0-2642-3400 ต่อ 1500-03 โทรสาร. 0-2642-2395

พิมพ์บนกระดาษถนอมสายตา
"Green Read by Thai Paper"
ช่วยถนอมสุขภาพสายตาและลดแสงสะท้อนในการอ่าน
www.thaipaper.com

ข้อมูลบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ดอยล์, อาร์เธอร์ โคนัน.

สุดยอดคดีของ เชอร์ล็อก โฮลมส์. _ _ กรุงเทพฯ : เอ.อาร์. อินฟอร์เมชัน, 2549
328 หน้า.

1. นวนิยายอังกฤษ. I.กิตติรัตน์ พรหมรัตน์, ผู้แปล II. ชื่อเรื่อง.
823.8

ISBN : 974-93685-0-9

กรรมการผู้จัดการ	: พัชรา เกียรติสินทวีมล
ผู้จัดการทั่วไป / การตลาด	: ปฐม อินโรตม
บรรณาธิการบริหาร	: ประกาศิตชาติบุรุษ
บรรณาธิการโครงการ	: บุญชัย ปัญจรัตน์นาร และเครือข่ายนักแปล ThaiRights
การตลาด/ประชาสัมพันธ์	: อภิรดี ศรีอมร
เลขานุการกองบรรณาธิการ	: ปุณณดา เฟลิเนแก้ว
พิมพ์ครั้งที่ 1	: พฤษภาคม 2549
ราคา	: 200 บาท

ส่งความคิดเห็นและติชมมาที่ pocketbook@ar.co.th

สารบัญ

คำนำ	8
จิตสตรีนั้นไซ้... ..	21
• ตีพิมพ์ครั้งแรกในนิตยสารสตรีแตรนด์ กรกฎาคม 1891	
สมาคมเกศารวี	53
• ตีพิมพ์ครั้งแรกในนิตยสารสตรีแตรนด์ สิงหาคม 1891	
การผจญภัยของท่านคริสต์มาส	87
• ตีพิมพ์ครั้งแรกในนิตยสารสตรีแตรนด์ มกราคม 1892	
คืนมรณะ	113
• ตีพิมพ์ครั้งแรกในนิตยสารสตรีแตรนด์ กุมภาพันธ์ 1892	
ม้าล่องหน	147
• ตีพิมพ์ครั้งแรกในนิตยสารสตรีแตรนด์ ธันวาคม 1892	
พินัยกรรมมรณะ	181
• ตีพิมพ์ครั้งแรกในนิตยสารสตรีแตรนด์ พฤษภาคม 1893	
คดีปิดฉาก	205
• ตีพิมพ์ครั้งแรกในนิตยสารสตรีแตรนด์ ธันวาคม 1893	
กบดักในบ้านร้าง	231
• ตีพิมพ์ครั้งแรกในนิตยสารสตรีแตรนด์ ตุลาคม 1903	
ตุ๊กตาเต็นระบำ	259
• ตีพิมพ์ครั้งแรกในนิตยสารสตรีแตรนด์ ธันวาคม 1903	
ปริศนารูปปั้นนโปเลียน	293
• ตีพิมพ์ครั้งแรกในนิตยสารสตรีแตรนด์ พฤษภาคม 1904	
ภาคผนวก	321

คำนำ

ตัวละครที่ชื่อ เซอร์ลีโอ โสล์มส์ มีมนต์ขลังบางอย่างแฝงอยู่ในตัว ผู้คนทั่วโลกรู้จักและรักตัวละครนี้ ผู้คนจดจำภาพของชายร่างผอมสูง สวมเสื้อคลุมมือถือแว่นขยาย และใส่หมวกล่ากวางได้ในทันที โสล์มส์กลายเป็นสัญลักษณ์ของนักสืบ นักไขปริศนาคดีอาชญากรรม และผู้พิทักษ์ความยุติธรรมที่ทุกชาติรู้จักกันดี นับตั้งแต่มีการจัดพิมพ์เป็นต้นมา เรื่องราวของ เซอร์ลีโอ โสล์มส์ ได้รับการตีพิมพ์อย่างต่อเนื่อง มีการแปลออกไปเป็นภาษาต่างๆ เกือบทุกภาษาในโลก รวมทั้งยังมีฉบับชาวเลขของพิตต์แมนและภาษาเบรลอีกด้วย เซอร์ลีโอ โสล์มส์ ยังเป็นตัวละครในนวนิยายที่มีการนำเอามาสร้างเป็นภาพยนตร์มากที่สุด เขาเริ่มปรากฏตัวในภาพยนตร์ตั้งแต่ปี 1901 ในรูปของภาพยนตร์สั้นความยาว 2 นาทีที่ชื่อ Sherlock Holmes Baffled และนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เขาก็ปรากฏตัวในสื่อการแสดงแทบทุกประเภท อาทิ ละคร ละครเพลง การ์ตูนโฆษณา บัลเลต หรือแม้แต่คำปราศรัย ด้วยเหตุนี้คงต้องมีมนต์ขลังบางอย่างถึงทำให้นักสืบในนวนิยายคนนี้ได้ได้รับความนิยมน้อย่างกว้างขวางขนาดนี้ได้ แต่มนต์ขลังดังกล่าวคืออะไร เราสามารถอธิบายออกมาได้หรือไม่ เราคงไม่สามารถทำได้อย่างน้อยก็ไม่ว่าจะทำทั้งหมด จะว่าไปแล้ว หัวใจสำคัญของมนต์ขลังดังกล่าวก็คือ ความชาญฉลาดและเสน่ห์ที่ชวนหลงใหลที่ซ่อนอยู่ ซึ่งไม่ว่าจะอธิบายได้นั้นเอง

หนังสือเล่มนี้เป็นการรวบรวมเอาผลงานที่ดีที่สุดจำนวน 10 เรื่องของ เซอร์ลีโอ โสล์มส์ มาไว้ด้วยกัน โดยจะเน้นไปที่มนต์ขลังดังกล่าวเป็นหลัก และเมื่อคุณอ่านเรื่องสั้นทั้ง 10 เรื่องจบแล้ว บางทีคุณอาจจะพอเข้าใจสาเหตุที่ทำให้ เรื่องราวของ เซอร์ลีโอ โสล์มส์ ยังคงมีพลังลึกลับบางอย่างต่อเนื่องมาจนถึงทุกวันนี้ได้ แม้ว่าคุณอาจยังไม่ซาบซึ้งในมนต์ขลังดังกล่าวก็ตาม แต่คุณจะมีโอกาสได้อ่านเรื่องราวที่สนุกสนาน รวมทั้งคุณอาจกลายเป็นส่วนหนึ่งของผู้ที่ชื่นชอบ

เซอร์ลีโอ โสล์มส์ ซึ่งมีอยู่ทั่วทุกหนทุกแห่งในโลกก็เป็นได้ อย่างไรก็ตาม ก่อนที่คุณจะเริ่มการเดินทางอันแสนอัศจรรย์ในครั้งนี้ คุณอาจจะอยากทราบว่าตัวละคร เซอร์ลีโอ โสล์มส์นี้มีที่มาที่ไปอย่างไรเสียก่อน

ในปี 1886 หมอหนุ่มอายุ 20 เศษชื่ออาเธอร์ โคนเนน ดอยล์ เริ่มต้นอาชีพของตนเองในย่านเซาท์ซี เมืองแฮมเชอร์ ในช่วงรอคอยคนไข้ที่มีอยู่ไม่กี่คนเดินทางมารักษาที่คลินิกของเขา โคนเนน ดอยล์ ก็ใช้เวลาโดยการหาแนวคิดเพื่อนำมาแต่งเป็นนวนิยายเกี่ยวกับนักสืบที่ชาญฉลาดสุดยอดสักคนหนึ่ง ในตอนแรกตัวละครที่เขาสร้างขึ้นมานั้นเขาเตรียมจะใช้ชื่อว่า “เซอร์ริงฟอร์ด โสล์มส์” ตัวละครผู้นี้มีนิสัยแปลกๆ อาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ 221 บี ถนนอัปเปอร์เบเกอร์ ร่วมกับเพื่อนที่ชื่อ “ออร์มอนด์ แซกเกอร์” แต่โชคชะตากำหนดให้ เซอร์ริงฟอร์ดกลายเป็น “เซอร์ลีโอ” และออร์มอนด์ แซกเกอร์ กลายเป็น “ดร.จอห์น วัตสัน” ไปในที่สุด

ก่อนหน้าที่ โคนเนน ดอยล์ จะหันมาเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับยอดนักสืบที่ไม่เหมือนใครนี้ เขาเคยเขียนเรื่องสั้นและบทความมาก่อน รวมทั้งยังเขียนนวนิยายมาแล้วถึง 2 เรื่องอีกด้วย ซึ่งในช่วงเวลาต่อมาเขาอธิบายแนวทางของตนเองว่า

ผมได้รับการศึกษาจากโรงเรียนแพทย์ที่เข้มงวดและนิยมการวิเคราะห์วิจารณ์ อาจารย์ที่มีอิทธิพลต่อผมเป็นอย่างมากก็คือ ดร.โจเซฟ เบลแห่งมหาวิทยาลัยเอดินเบิร์ก เนื่องจากเขาเป็นคนที่มีทักษะในการสังเกตได้อย่างยอดเยี่ยม เรื่องหนึ่งที่อาจารย์ภาคภูมิใจอย่างมากก็คือแค่เขามองหน้าคนไข้เขาไม่เพียงจะบอกได้ว่าคนไข้ป่วยเป็นอะไรเท่านั้น แต่ยังบอกได้ว่าคนไข้มีอาชีพอะไรและอาศัยอยู่ที่ไหนได้ด้วย ต่อมาเมื่อผมมีโอกาสนานนวนิยายนักสืบสองสามเรื่องผมจึงตระหนักข้อเท็จจริงอย่างหนึ่งก็คือ ผลงานของนักสืบในนวนิยายเหล่านี้ได้มาเพราะโชคช่วย ผมจึงคิดว่าผมน่าจะลองเขียนนวนิยายซึ่งตัวเอกจัดการกับอาชญากรเหมือนอย่างที่ว่า ดร.เบลจัดการกับโรคภัยไข้เจ็บ จากนั้นเราจะสามารถนำเอาวิทยาศาสตร์มาแทนที่ความบังเอิญได้

โคนเนน ดอยล์ จึงพยายามสร้างตัวละครนักสืบที่ใช้หลักวิทยาศาสตร์ในการไขคดีขึ้นมา จนกระทั่งออกมาเป็นนวนิยายเรื่อง A Study in Scarlet

(แรงพยายาม) จากนั้นเขาพยายามนำเอานวนิยายเรื่องนี้ไปขายให้แก่สำนักพิมพ์ต่างๆ แต่สำนักพิมพ์หลายแห่งบอกปิดต่อมาในเดือนตุลาคม ปี 1886 สำนักพิมพ์วอร์ตลิ่งเสนขอซื้อลิขสิทธิ์เรื่องนี้ในราคาแค่ 25 ปอนด์ แกรมพวกเขาจึงบอกอีกว่า “ไม่อาจตีพิมพ์ในปีนี้ได้ เนื่องจากตลาดเต็มไปด้วยนวนิยายต่างๆ” คุณหมอผู้กำลังขัดสนเงินทองจำใจยอมรับคำตอบแทนอันน้อยนิดนี้ เรื่องดังกล่าวได้รับการตีพิมพ์เป็นครั้งแรกในนิตยสาร Beeton's Christmas Annual ในปี 1887 เรื่องนี้ทำให้ผู้อ่านมีโอกาสรู้จักลักษณะต่างๆ ของ เซอร์ลોક โอลิเวอร์เป็นครั้งแรก อาทิ นิสัยแปลกๆ วิธีการวิเคราะห์อันชาญฉลาด และหลักการอนุমানที่น่าทึ่ง แม้กระนั้นก็ตาม ผู้อ่านยังให้ความสนใจเรื่องนี้ไม่น้อยมาก อย่างไรก็ตาม จอห์น มาร์เชลล์ สตูดดาร์ต บรรณาธิการบริหารของนิตยสาร Lippincott ในอเมริกาคิดว่านวนิยายเรื่องนี้ น่าสนใจ แกรมเขายังมีวิสัยทัศน์อันชาญฉลาดที่มองออกว่า นวนิยายนักสืบกำลังจะได้รับความนิยม ซึ่งส่วนหนึ่งน่าจะเป็นผลมาจากนวนิยายเรื่อง The Mystery of the Hansom Cab ของ Fergus Hume ที่เขาตีพิมพ์จนได้รับความนิยมอย่างมากนั่นเอง สตูดดาร์ต จึงเชิญ โคนัน ดอยล์ ไปร่วมงานดินเนอร์ที่โรงแรมกลางแถม เพราะในตอนนั้นเขากำลังอยู่ที่ลอนดอนเพื่อเปิดตัวนิตยสารของเขา ซึ่งเป็นเล่มพิมพ์สำหรับประเทศอังกฤษโดยเฉพาะ ผู้ที่เข้าร่วมงานดินเนอร์ครั้งนั้นอีกคนหนึ่งก็คือ ออสการ์ ไวลด์ นักเขียนทั้งสองคนถูกว่าจ้างให้เขียนนวนิยายสำหรับนิตยสารเล่มใหม่ ไวลด์เขียนเรื่อง The Picture of Dorian Gray ส่วน โคนัน ดอยล์ เขียนการผจญภัยตอนที่ 2 ของ โอลิเวอร์ชื่อ The Sign of Four (จตุรัสลึกลับ) ซึ่งเขาเขียนเสร็จภายในเพียง 6 สัปดาห์

เมื่อตอนที่เขาเขียน The Sign of Four อยู่ นั้น อาเธอร์ โคนัน ดอยล์ ก็กลายเป็นนักเขียนเต็มตัวไปแล้ว ในตอนนี้เขาสามารถควบคุมตัวหนังสือของเขาได้มากขึ้น มีความมั่นใจมากขึ้น และกล้าเขียนยิ่งขึ้นกว่าเดิม ดังนั้นในเรื่องราวตอนนี้เขาจึงกล้าใส่นิสัยติดยาอันอื้อฉาวของ โอลิเวอร์ลงไปด้วย

เซอร์ลોક โอลิเวอร์ หยิบขวดจากหิ้งเหนือเตาผิง จากนั้นหยิบเข็มฉีดยาออกมาจากกล่องหนังโมร็อกโก เขาใช้นิ้วเรียวยาวของตนเองจัดการกับเข็มฉีดยาพร้อมกับพับแขนเสื้อของตนเองขึ้นมา สายตาของเขาจับจ้องไปที่ท่อนแขนและ

ข้อมือของตน ซึ่งเต็มไปด้วยรอยเข็มมากมายอยู่ชั่วขณะ แต่ในที่สุดเขาก็จิ้มเข็มเข้าเส้นเลือด กดปุ่มเล็กๆ และเอนตัวพองแก้อึนวมบุกำมะหยี่ พร้อมกับส่งเสียงครางอย่างมีความสุข

“วันนี้เป็นยาอะไร” ผมถาม “มอร์ฟินหรือโคเคน?”

เขาเหลือบตามองอย่างระโหยโรยแรง จากหนังสือปกดำที่เขากำลังอ่านอยู่ “โคเคน” เขาตอบ “เข็มชั้น 7 เปอร์เซ็นต์ แยกยากลงดูบ้างหรือเปล่า?”

การทำให้ โอลิเวอร์ติดยาเสพติดในตอนที่ 2 โคนัน ดอยล์ ได้เพิ่มบุคลิกภาพการมีความคิดเป็นอิสระให้แก่ตัวละครของตนเอง ซึ่งทำให้บุคลิกภาพของ โอลิเวอร์เปี่ยมล้นยิ่งกว่าเดิม เนื้อหาแบบนี้ทำให้ชนชั้นกลางในยุควิกตอเรียพึงพอใจ เนื่องจากคนเหล่านี้ชอบแอบเสพยาในลักษณะเดียวกันนี้เช่นกัน นอกจากนั้นเป็นไปได้ว่าการพบกับ ออสการ์ ไวลด์ ทำให้ โคนัน ดอยล์ ได้แนวคิดของการเพิ่มข้อบกพร่องลงไปในตัวละคนนักสืบของตนด้วย

แม้ว่า โคนัน ดอยล์ มีสิทธิควบคุมพล็อตเรื่องและตัวละครได้อย่างเต็มที่ก็ตาม แต่เมื่อ The Sign of Four ได้รับการตีพิมพ์เป็นครั้งแรกในปี 1890 นวนิยายเรื่องนี้กลับไม่ค่อยประสบความสำเร็จสักเท่าใดนัก ผู้คนสนใจเรื่องนี้ น้อยมาก ปัญหาของเรื่องสั้นชุดแรกๆ รวมทั้งนวนิยายเรื่องอื่นๆ อย่าง The Valley of Fear (หุบเขามหาภัย) ก็คือการมีพล็อตเรื่องอยู่สองพล็อตในเรื่องเดียวกัน การเล่าเหตุการณ์ในอดีตกินไปถึงครึ่งเรื่อง และการทำให้ เซอร์ลોક โอลิเวอร์ หายไปจากหน้ากระดานนานเกินไป แม้ผู้อ่านจะยังให้ความสนใจในเรื่องอยู่ แต่เนื้อหาสองส่วนนี้ยังไม่ค่อยกลมกลืนกันสัก

เมื่อตอนที่ The Sign of Four ได้รับการตีพิมพ์เป็นหนังสือในปี 1890 ก็มีผู้ที่ชอบและไม่ชอบ และไม่ได้รับการตอบสนองจากผู้อ่านมากนัก ต่อมานิตยสารสแตนด์ต่างหากที่ทำให้ชื่อของ เซอร์ลોક โอลิเวอร์ และ โคนัน ดอยล์ เป็นชื่อที่ทุกคนรู้จัก จอร์จ นิวเนส ผู้พิมพ์นิตยสารชื่อดังอย่างทีบีพีตีต้องการบุกตลาดระดับบน โดยการตีพิมพ์นิตยสารรายเดือนเล่มใหม่ที่รูปประกอบ “จำหน่ายในราคาแค่ 6 เพนนีแต่คุ้มค่าระดับ 1 ซิลลิง” นิวเนสศึกษาตลาดอเมริกา และพบว่าสำนักพิมพ์ในอเมริกา “ฉลาดกว่า ไร่ไฉกว่า และน่าสนใจมากกว่า” ในตอนแรกเขาคิดที่จะตั้งชื่อนิตยสารของตนเองว่าเดอะเบอิลี่ สตริท

ซึ่งมี “เรื่อง ใหม่ๆ ที่จบเป็นตอนๆ เหมือนกับหนังสือเป็นเล่มๆ” เขาตัดสินใจขยายเรื่องยาวที่ต้องลงต่อกันหลายๆ เล่มทิ้งไป แล้วลงเรื่องสั้นแทน อาเธอร์โคโนแวน ดอยล์ มองว่ารูปแบบดังกล่าวเหมาะกับนวนิยายนักสืบที่มีตัวละครสองคนของเขา การผจญภัยของโฮล์มส์ต้องจบเป็นตอนๆ ในแต่ละเดือน แต่องค์ประกอบของความตื่นเต้น และความเข้าใจในตัวละครและการผจญภัยจะดำเนินต่อไปเพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านซื้อนิตยสารเล่มถัดไป เพื่อดูว่ายอดนักสืบพิสดารของตน จะทำอะไรต่อไป โคโนแวน ดอยล์ เขียนเอาไว้ในหนังสืออัตชีวประวัติของตน ชื่อ *Memories and Adventures* (1924) ว่า

ผมถูกใจตรงที่มีการใช้ตัวละครเพียงตัวเดียว เพื่อเป็นตัวเชื่อมเหตุการณ์แต่ละตอน ถ้าหากผู้อ่านพอใจ ผู้อ่านก็จะติดนิตยสารเล่มนี้ แต่ในทางตรงข้าม ผมมองว่าการลงเรื่องยาวเป็นตอนๆ จัดเป็นตัวถ่วงความเจริญของนิตยสาร เนื่องจากไม่ซ้าก็เร็ว ผู้อ่านบางคนอาจจะซื้อนิตยสารบางเล่มไม่ทัน ดังนั้นเขาจะไม่สนใจติดตามเรื่องต่อ แนวคิดที่เหมาะสมจะใช้เป็นแนวทางประนีประนอมก็คือ ตัวละครเอกตัวเดิม แต่เรื่องจบเป็นตอนๆ ดังนั้นผู้อ่านจะมั่นใจได้ว่าเขาสามารถอ่านเรื่องตอนใหม่ๆ ได้เสมอโดยไม่ขาดตอน ผมคิดว่าผมเป็นคนแรกที่ตระหนักถึงความสำคัญในเรื่องนี้ และนิตยสารสเตรนด์นำมาทดลองใช้เป็นรายแรก

นิตยสารเดอะสเตรนด์เล่มแรกวางตลาดในเดือนมกราคม ปี 1891 หลังจากนั้นไม่นานนัก เซซ กรีนชอจ สมิท บรรณาธิการของนิตยสารได้รับเรื่องสั้น เซอร์ล๊อค โฮล์มส์ สองเรื่องคือ *A Scandal in Bohemia* และ *The Red-Headed League* เมื่อเรื่องสั้นทั้งสองเรื่องมาวางอยู่บนโต๊ะของเขา เขาจึงนำมาอ่านพร้อมกับรู้สึกตื่นตัวเป็นอย่างมาก “ผมตระหนักว่าเราพบนักเขียนเรื่องสั้นที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนับตั้งแต่ เอ็ดการ์อัลลัน โป เข้าแล้ว ผมจำได้ว่ารีบวิ่งไปที่ห้องของ คุณนิเวนส แล้วบอกให้เขารีบอ่านเรื่องสั้นทั้งสองนี้ในทันที” เรื่องสั้นเรื่องแรกของเซอร์ล๊อค โฮล์มส์ ตีพิมพ์ในนิตยสารสเตรนด์เดือนกรกฎาคม ปี 1891 โดยมีผู้อ่านสนใจเป็นจำนวนมาก และนั่นคือจุดเริ่มต้นของความสำคัญยิ่งใหญ่ที่ไม่มีใครคาดคิดมาก่อน

เมื่อเรื่องสั้นตอนที่ 12 ที่ชื่อ *The Copper Beeches* (คฤหาสน์อุบาทว์)

ซึ่งถือเป็นตอนสุดท้ายในชุดนี้ได้รับการตีพิมพ์ในนิตยสารเล่มเดือนมิถุนายน ปี 1891 เรื่องสั้น เซอร์ล๊อค โฮล์มส์ ก็กลายเป็นเรื่องเด่นประจำนิตยสารเล่มนี้ไปแล้ว และตัวละครนักสืบคนใหม่ของ โคโนแวน ดอยล์ ก็ได้รับความนิยมอย่างกว้างขวาง เรื่องสั้นทั้ง 12 ตอนถูกนำมารวมกันเป็นเล่มในชื่อว่า *The Adventures of Sherlock Holmes* (ชุดการผจญภัย) และได้รับการตีพิมพ์เมื่อเดือนตุลาคม ปี 1892

อย่างไรก็ตาม ในขณะที่ โคโนแวน ดอยล์ เขียนต้นฉบับ *The Copper Beeches* ยังไม่จบ เขาก็เริ่มกังวลเกี่ยวกับ เซอร์ล๊อค โฮล์มส์ บ้างแล้ว ที่จริงแล้วในตอนปลายปี 1891 โคโนแวน ดอยล์ เขียนจดหมายไปหาบรรณาธิการของตัวเอง (ซึ่งเป็นผู้หนึ่งที่ชอบ เซอร์ล๊อค โฮล์มส์ อย่างมาก) บอกว่า เขาคิดที่จะ ‘ฆ่า’ โฮล์มส์ในตอนสุดท้ายเสีย เพื่อที่เขาจะได้ไปเขียนเรื่องแนวอื่นๆ ที่ดีกว่า บรรณาธิการของเขาร้องไห้เขาเปลี่ยนใจ ซึ่งเขาก็ยอมทำตามอยู่ช่วงหนึ่ง “งานเขียนที่ดีกว่า” ที่ โคโนแวน ดอยล์ พุดถึงก็คือนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ซึ่งเขามองว่าเป็น “วรรณกรรมที่มีสาระ” มากกว่านวนิยายนักสืบราคาถูก นอกจากนั้นการคิดเรื่องสั้นที่มีพล็อตเรื่องไม่ซ้ากันถึง 12 ตอนในหนึ่งปีก็จัดเป็นงานที่หินมาก เขาพุดถึงประเด็นนี้เอาไว้ในหนังสือชีวประวัติของตนเองว่า “ความยุ่งยากของการเขียนเรื่องสั้นเกี่ยวกับ เซอร์ล๊อค โฮล์มส์ ก็คือ ทุกตอนต้องมีจุดจบ และต้องเป็นพล็อตเรื่องใหม่เหมือนกับนวนิยายยาวๆ แต่คงไม่มีใครซึ่งสามารถปั้นพล็อตเรื่องใหม่ๆ โดยใช้ความเร็วแบบนี้ได้แน่”

โคโนแวน ดอยล์ เริ่มท้อใจมากขึ้นเมื่อเขาเดินทางไปหาบรรณาธิการของเดอะสเตรนด์ เพื่อหารือเกี่ยวกับเรื่องสั้นอีก 12 เรื่อง โคโนแวน ดอยล์ พยายามหาทางถอนตัวโดยการขอค่าเรื่องที่เขาคิดว่าสูงมากจนไม่มามีใครยอมตกลง นั่นก็คือ 50 ปอนด์ต่อตอน แต่เดอะสเตรนด์ยอมรับเงื่อนไขของเขาโดยไม่ต่อรองสิ่งที่เห็นได้ชัดก็คือ พวกเขารู้ว่าตัวละครอย่างโฮล์มส์มีความสำคัญขนาดไหนต่อความอยู่รอดของนิตยสารน้องใหม่แบบนี้ เนื่องจากตัวละครยอดนักสืบจุมุกคล้ายจุมุกเหยี่ยวนี้กำลังได้รับความนิยมอย่างมาก

เรื่องสั้นชุดที่ 2 ซึ่งมีชื่อชุดว่า *The Memoirs of Sherlock Holmes* (ชุดจดหมายเหตุ) เริ่มจากเรื่อง *Silver Blaze* ตีพิมพ์ในนิตยสารสเตรนด์

เล่มเดือนธันวาคม ปี 1892 งานที่หนักหนาสาหัสของการปั่นเรื่องสั้นออกมาอย่างต่อเนื่องทำให้โคแนน ดอยล์ คิดหาทางปลดตนเองจากโชตรวนนี้ให้ได้ และแม้ว่ามารดาของเขาจะวิงวอนอย่างไรก็ตาม แต่เขาก็เขียนเรื่องสั้นตอนสุดท้ายที่ชื่อว่า The Final Problem ออกมาจนได้

โคแนน ดอยล์ ตระหนักดีว่าจุดจบของ เซอร์ล๊อค โฮล์มส์ ต้องเป็นเรื่องที่สะเทือนใจ รวมทั้งต้องหาใครบางคนที่มีสติปัญญาเท่าเทียมกับโฮล์มส์มาเป็นผู้ลงมือด้วย ดังนั้นเพื่อให้สอดคล้องกับเงื่อนไขเหล่านี้ เขาจึงสร้างจอมบงการที่ลงมือประกอบอาชญากรรมได้อย่างชาญฉลาดพอๆ กับที่โฮล์มส์สามารถไขคดีเหล่านั้นได้โคแนน ดอยล์ สร้างศาสตราจารย์มอริอาร์ตี้ หรือ “โนเบิลเรียนแห่งวงการอาชญากรรม” ขึ้นมาโฮล์มส์พูดถึงชายผู้นี้ว่า “เป็นผู้ที่ทำเรื่องเลวร้ายกว่าครึ่งหนึ่งในลอนดอน แถมส่วนใหญ่ยังเป็นคดีที่ไม่มีผู้ใดจับได้อีกด้วย เขาเป็นอัจฉริยะ นักปรัชญาและนักคิดแนวนามธรรม” หรืออาจเรียกว่ามอริอาร์ตี้เป็นด้านมืดของ เซอร์ล๊อค โฮล์มส์ ก็ว่าได้

สถานที่ของการต่อสู้ครั้งสุดท้ายเกิดขึ้นที่น้ำตกไรเคนบาคในสวิตเซอร์แลนด์ ผู้ยิ่งใหญ่ทั้งสองคนเผชิญหน้ากันเป็นครั้งสุดท้ายบนทางเดินแคบๆ ทันหันไปหาน้ำตกมึมที่เขียวคราก ซึ่งดูเหมือนว่าพวกเขาจะกอดรัดพิดเหวี่ยงกัน แล้วตกลงไปในน้ำตกแห่งนี้พร้อมกัน ตัววัตสันเองเสียใจเพื่ออนุรักษ์จากไป รวมถึงนักอ่านของเดอะสเตรนจ์ด้วย สำนักงานของนิตยสารแห่งนี้เต็มไปด้วยข้อความแสดงความเสียใจ แต่ส่วนใหญ่เป็นจดหมายแสดงต่อสำนักพิมพ์และผู้เขียนที่ปล่อยให้เหตุการณ์เลวร้ายแบบนี้เกิดขึ้นได้ จอร์จ นิวเนส บอกกับผู้จัดการของบริษัคว่า การเสียชีวิตของโฮล์มส์จัดเป็น “เหตุการณ์ที่เลวร้าย” อย่างยิ่ง สตรีที่โกรธจัดคนหนึ่งเขียนจดหมายถึงโคแนน ดอยล์ว่าเธอเป็น “คนใจโหด” และมีรายงานว่าเหล่าผู้ชายในเมืองลอนดอนสวมปลอกแขนสีดำติดเอาไว้ที่เสื้อเพื่อเป็นการไว้อาลัยต่อการเสียชีวิตของ เซอร์ล๊อค โฮล์มส์ ผู้ซึ่งวัตสันบรรยายเอาไว้ว่า “เป็นชายที่ดีที่สุดและฉลาดที่สุดเท่าที่ผมเคยรู้จัก”

ปฏิกิริยาของโคแนน ดอยล์ ค่อนข้างแตกต่างออกไป เขายังจดจำจดหมายจากผู้หญิงที่โกรธจัดคนนั้นได้เป็นอย่างดี “ขอบคุณพระเจ้าที่ผมฆ่าเจ้าคนใจโหดนั้นไปแล้ว” เขาให้ความเห็นในเรื่องนี้อย่างรวดเร็ว ขณะที่ขึ้นไปพูดที่สมาคม

นักเขียนในปี 1896 “ผมไม่คิดว่าเรื่องนี้เป็นการฆาตกรรม แต่เป็นการฆ่าเพื่อป้องกันตัวที่สมควรแก่เหตุแล้ว เพราะถ้าหากผมไม่ฆ่าเขา เขาต้องฆ่าผมอย่างแน่นอน”

เขาไม่สนใจคำขอร้องของผู้่านที่อยากให้เขาชุบชีวิตโฮล์มส์ขึ้นมาอีกครั้ง อยู่นานหลายปีแต่ในปี 1901 เมื่อเขาได้ยื่นตำนานเกี่ยวกับดาร์ตมัวร์ เขาก็คิดพล็อตเรื่องลึกลับเกี่ยวกับครอบครัวหนึ่งซึ่งถูกสุนัขปีศาจตามล่าขึ้นมาได้ เขาพอใจแนวคิดของเรื่องนี้มาก ซึ่งในจดหมายที่เขาเขียนไปถึงมารดาของตน เขาบอกว่า เรื่องนี้ “น่ากลัวมาก” และในเวลาต่อมาเมื่อเขาขายเรื่องนี้ให้แก่กรีนฮอจ สมิธ แห่งเดอะสเตรนจ์ สมิธก็มีความเห็นแบบเดียวกันแต่การสร้างพล็อตเรื่องขึ้นมา โคแนน ดอยล์ ตระหนักดีว่า เขาต้องการยอดนักสืบที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับเรื่องราวประหลาดนี้ และในที่สุดก็สามารถไขปริศนาของเรื่องนี้ได้ เขารู้ดีว่าไม่มีประโยชน์ที่จะสร้างตัวละครใหม่ขึ้นมาสำหรับงานนี้ เนื่องจากเขามีตัวละครอย่าง เซอร์ล๊อค โฮล์มส์ อยู่ในมือแล้ว ดังนั้นแม้ว่าเขาค่อนข้างกังวลก็ตาม แต่ โคแนน ดอยล์ ก็แปลงตำนานสุนัขปีศาจให้กลายเป็นตอนหนึ่งในการผจญภัยของเซอร์ล๊อค โฮล์มส์ ซึ่งมีชื่อตอนว่า The Hound of the Baskervilles (หมาผาลาดูตระกูล) อย่างไรก็ตามเขายังคงยืนยันว่าเรื่องนี้ไม่ใช่เป็นการคืนชีพอย่างถาวร เซอร์ล๊อค โฮล์มส์ ยังไม่ฟื้น และการสืบสวนครั้งนี้เกิดขึ้นก่อนเหตุการณ์ที่น้ำตกไรเคนบาคไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ที่สำนักงานของนิตยสารถึงกับมีการเปิดแซมเปญเพื่อฉลองข่าวดีนี้ นิตยสารและผู้่านต่างพอใจที่เซอร์ล๊อค โฮล์มส์ หวนกลับมาอีกครั้งหนึ่ง เรื่องราวตอนนี้ประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก

อาเธอร์โคแนน ดอยล์ ได้บรรดาคำดีเป็นอันควินในปี 1902 และบางคนรู้สึกว่าการที่เขาได้รับเกียรติอันสูงส่งนี้ส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะได้ปลุกเซอร์ล๊อค โฮล์มส์ ให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมานั่นเอง ต่อมาในปี 1903 โคแนน ดอยล์ รู้สึกผ่อนคลายมากขึ้น มีความมั่นใจมากขึ้นและไม่ได้รังเกียจแนวคิดในการเขียนเรื่องนักสืบต่อไป ดังนั้นเมื่อสำนักพิมพ์ในนิวยอร์กชื่อคอลเลียร์ แมกกาซีนเสนอค่าตอบแทนเป็นเงินถึง 4,000 ดอลลาร์ต่อตอนเขาก็เลยใจอ่อนเรื่องสั้นตอนแรกที่อยู่ในช่วง The Return of Sherlock Holmes (ชุดคืนชีพ) มีชื่อว่า The Empty

House ได้อธิบายรายละเอียดที่ไม่ค่อยน่าเชื่อถือเท่าไรว่ายอดนักสืบของเราอดตายมาได้ยังไง แต่ผู้อ่านก็ไม่ลืมนึกถึงคำอธิบายของ เซอร์ลોક โฮล์มส์ นักเพราะพวกเขาจะพึงพอใจที่โฮล์มส์กลับมาตรวจดูคดีอีกครั้งหนึ่งในลอนดอนที่ถนนเบเกอร์ร่วมกับวัตสัน และกลับมาทำคดีอีกครั้งหนึ่งมากกว่า

จากจุดนั้น เรื่องราวของโฮล์มส์จึงดำเนินต่อไป แต่เรื่องออกมาเป็นระยะๆ ไม่ได้เหมือนในอดีต หลังจากเรื่องสั้นในชุดคีนซีฟ แล้ว ก็มีเรื่องสั้นตามมาอีก 2 ชุดก็คือ His Last Bow (ชุดลาโจง) และ The Casebook (ชุดบันทึกคดี) บวกกับนวนิยายเรื่องสุดท้ายก็คือ The Valley of Fear (หุบเขามหาภัย) ส่วนเรื่องสั้นเรื่องสุดท้ายของโฮล์มส์ปรากฏในนิตยสารเดอะสเตรนธ์เดอเนกรกฏาคม ปี 1927

มีผู้กล่าวว่าหลังจากที่ โคนัน ดอยล์ เขียนเรื่องให้โฮล์มส์คืนชีพขึ้นมาแล้วงานเขียนที่ออกมาไม่ได้เท่ากับเรื่องในยุคต้นๆ ความเห็นดังกล่าวไม่ได้ถูกต้องไปเสียทั้งหมด แต่ เรื่องที่ดีๆ นั้นมีอยู่น้อยลงและต้องรอนานพอสมควรจึงมีเรื่องดีๆ คลอดออกมา แม้ว่าเนื้อหาหลายๆ ในเรื่องราวของ เซอร์ลોક โฮล์มส์ ไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงก็ตาม แต่สิ่งอื่นๆ กลับมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น โลกในศตวรรษที่ 20 ต่างจากโลกในช่วงที่โฮล์มส์ออกผจญภัยอยู่อย่างมาก เช่นรถม้า โคมไฟซ์ทางถนนที่ใช้แก๊ส และช่องทางการสื่อสารที่มีอยู่อย่างจำกัดได้หายไปหมดแล้ว ในตอนนั้นเริ่มมีสิ่งที่น่าสนใจมากมาย อาทิ รถยนต์ เครื่องบิน และภาพยนตร์รวมทั้งอื่นๆ อีกมาก ดังนั้นเมื่อเรื่องสั้นชุดสุดท้ายของโฮล์มส์ตีพิมพ์ในปี 1927 เรื่องราวที่ปรากฏอยู่จึงเปรียบเสมือนการฉายภาพในอดีตมากกว่า

เซอร์ลોક โฮล์มส์ ยังคงมีมนต์ขลังอยู่เหมือนเดิม ความชาญฉลาด สติปัญญา และความรู้อย่างกว้างขวางของโฮล์มส์ยังมีมนต์ที่สะกดผู้อ่านให้ติดตามเรื่องราวทุกตัวอักษรของเขาได้ โฮล์มส์เป็นคนที่พยายามแสวงหาความรู้ใส่ตัวเองอยู่ตลอดเวลา “ผมไม่อาจมีชีวิตอยู่ได้ถ้าหากไม่หมั่นลับสมองของตนเอง มิฉะนั้นแล้วเราจะใช้ชีวิตอยู่ไปเพื่ออะไร?” โฮล์มส์ดูเหมือนมีความรู้ในสาขาต่างๆ อย่างกว้างขวาง เขาสามารถพูดคุยเรื่องราวในสาขาต่างๆ มากมาย อาทิ ละคร บทกวี ยุคกลาง ไวโวลิน สตราดิวาเรียส พุทธศาสนาของศรีลังกา และเรื่องเรือบในอนาคต เป็นต้น ราวกับว่าเขาเคยศึกษาเรื่องราวเหล่านี้อย่างจริงจังมา

นานแล้ว” สิ่งที่น่าประทับใจยิ่งขึ้นก็คือ เรื่องราวต่างๆ ของโฮล์มส์ มักมีการพูดถึงความรู้ในแขนงต่างๆ มากมาย อาทิ แก้วของบุตรี ชิการ์และกล่องยาเส้นที่มีความแตกต่างกันถึง 140 ชนิด เรื่องพู่ เรื่องเพลงในโบสถ์ และการวิเคราะห์วิธีเข้ารหัสที่แตกต่างกันถึง 160 แบบ เป็นต้น โฮล์มส์ชอบสกีไวโวลินแต่ต้องเป็นไวโวลินี่ห้อยตราตราเรียสเท่านั้น เขาขกมยเป็น เรียนรู้ศิลปะป้องกันตัวของญี่ปุ่นชื่อบาริส และมีความสามารถในการแยกแยะรูปแบบตัวอักษรของหนังสือพิมพ์ทุกฉบับได้ในทันที (แต่เขาบอกว่า “ตอนที่ยังเป็นหนุ่มอยู่เขาเคยสับสนระหว่างตัวอักษรของหนังสือพิมพ์ลิตส์ เมอคิวรี กับเวสต์เิร์นเมอร์นิ่งนิวส์อยู่”) นอกจากนั้นโฮล์มส์ยังมีความสามารถในการปลอมตัวเป็นเล็คค็อกด้วย แม้แต่ในเรื่องสั้นเรื่องแรก เขาก็ยังมีโอกาสปลอมตัวถึงสองแบบได้อย่างน่าอัศจรรย์นั่นคือ คนใช้ขึ้นมา และบาทหลวงท่าทางเรียบร้อย หรือพูดง่ายๆ ก็คือ เขาเป็นยอดคนในยุคฟื้นฟูอย่างแท้จริง

โคนัน ดอยล์ ตระหนักดีว่าโฮล์มส์ต้องเป็นคนที่ปราศจากจุดอ่อนและความรู้สึกของมนุษย์ธรรมดา ด้วยเหตุนี้โฮล์มส์จึงไม่เคยแสดงความพึงพอใจต่อเพศตรงข้ามเลย เขาเคยแสดงความชื่นชมต่อหญิงสาวนักสู้อย่าง ไอรีน แอดเลอร์ ซึ่งปรากฏตัวในตอน A Scandal in Bohemia โฮล์มส์พูดถึงเธอว่า “ยอดหญิงเพียงหนึ่งเดียว” แต่นั่นก็เป็นเพราะเธอพิสูจน์ตนเองแล้วว่า มีสติปัญญาและลงมือทำสิ่งต่างๆ อย่างรวดเร็วพอๆ กับโฮล์มส์เท่านั้นเอง

สแตมฟอร์ด ตัวละครผู้แนะนำวัตสันให้รู้จักกับโฮล์มส์ในตอน A Study in Scarlet เคยพูดถึงโฮล์มส์เอาไว้ว่า “วิธีการของเขาค่อนข้างเป็นวิทยาศาสตร์มากเกินไป ซึ่งไม่ต้องรสนิยมของผม เพราะผมคิดว่ามันเป็นวิธีการที่เก๋ๆ จะเลียดเย็นเลยก็เดี๋ยวนั้น” แต่บุคลิกภาพที่เยือกเย็น ไม่ผูกพันกับสิ่งใด และสามารถหาเหตุผลได้อย่างหลักแหลมนั่นเองที่ทำให้เหล่าผู้อ่านหลงใหลในตัวเซอร์ลોક โฮล์มส์ ผู้นี้ เขาพูดถึงอุปนิสัยนี้ในตอน The Sign of Four ว่า “การสืบสวนต้องเป็น (หรือควรจะเป็น) ศาสตร์ที่แน่นอน ดังนั้นเราจึงจำเป็นต้องแยกแยะอย่างเยือกเย็นโดยไม่มีอารมณ์เข้าไปผูกพัน”

การสังเกตและการอนุมานก็คือวิธีการหลักของโฮล์มส์ ในตอนที่ชื่อ The Blue Carbuncle เมื่อเขาได้รับหมวกเก่าๆ มาใบหนึ่ง เขาสามารถบอกราย

ละเอียดลักษณะของเจ้าของ รวมไปถึงข้อเท็จจริงที่ว่า เจ้าของหมวกไม่ได้ติดตั้ง แก๊สภายในบ้าน และผู้เป็นภรรยาที่ไม่ได้รักชายเจ้าของหมวกแล้วอีกด้วย

แต่ เซอร์ล็อก โฮล์มส์ นั้นไม่ใช่นักสืบประเภทที่เอาแต่นั่งอยู่ในเก้าอี้นวม แต่เพียงอย่างเดียวเหมือนกับตัวละครนักสืบชื่อ 'ดูแปง' ของเอ็ดการ์ อลัน โป แต่อย่างใด โฮล์มส์เป็นพวกที่ชอบออกไปผจญภัยด้วยตนเอง รูปแบบดังกล่าว ทำให้เรื่องราวของโฮล์มส์มีพลังเร้าใจจนถึงขีดสุดสิ่งที่ผู้อ่านคุ้นเคยเป็นอย่างดีก็คือ การออกไปผจญภัยตามคำคืน และการนั่งรถม้าผ่านถนนที่เรียงรายไปด้วยโคมไฟแก๊ส เพื่อไปเผชิญหน้ากับอันตราย วัตสันเคยพูดเอาไว้ว่า "ในตอนนั้นพวกเรา เหมือนกับย้อนเวลากลับไปในอดีต ผมมีโอกาสนั่งเคียงข้างกับเขาอีกครั้งในรถม้า ปีนพอกอยู่ในกระเปาะเสื้อ และในใจเต็มไปด้วยความตื่นเต้นอยากผจญภัย"

วัตสันจัดเป็นคนที่พึ่งพาได้ มีเหตุมีผล และแข็งแรง ผู้อยู่เบื้องหลังร่าง ผอมบางของยอดนักสืบอย่างโฮล์มส์อีกทีหนึ่ง วัตสันเป็นคนที่คอยบันทึก ประวัติของโฮล์มส์ แถมยังเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับตำนานของโฮล์มส์พอๆ กับตัว โฮล์มส์เอง เดสมอนด์ แมคคาร์ธีย์ เคยพูดถึงวัตสันเอาไว้ว่า วัตสันจัดเป็น ตัวแทนของคนอังกฤษในยุคนั้นได้ดีที่สุด เนื่องจากเขาไม่ใส่ใจสุขภาพ ภรรยา อาชีพ หรือความปลอดภัยส่วนตัว ทำตามคำขอของโฮล์มส์ได้เสมอ "ให้มาทันที ถ้าสะดวก ถ้าไม่สะดวกก็ต้องมาอยู่ดี" โทรเลขวางอำนาจของโฮล์มส์จัดเป็น โทรเลขที่มีชื่อเสียงที่สุดชิ้นหนึ่ง ความจงรักภักดีของวัตสันที่มีต่อโฮล์มส์ ปรากฏจากข้อกังขาใดๆ แถมบางครั้งยังเป็นเรื่องที่ซาบซึ้งตรึงใจอีกด้วย นอกจากนี้ วัตสันยังยอมรับความชาญฉลาดของโฮล์มส์โดยไม่ได้พยายามที่จะเลียนแบบด้วย วัตสันเคยบอกว่า "กันคิดว่าตัวเองไม่ได้ไ่กว่าชาวบ้านสักเท่าใดนัก" ส่วนโฮล์มส์พูดถึงวัตสันว่า "แกอาจจะไม่มีแสงสว่างในตนเอง แต่แกคือคนที่ คอยควบคุมแสงสว่างอีกทีหนึ่ง" คำพูดที่สามารถสรุปความสัมพันธ์ของคนทั้งสองได้เป็นอย่างดีนั่นก็คือ วัตสันเปรียบเสมือนไส้สำหรับวิบริรูของโฮล์มส์ นั่นเอง

สิ่งที่พวกเราควรจำไว้อีกอย่างหนึ่งก็คือ การที่พวกเรารู้เรื่องราวของ โฮล์มส์นั้นล้วนมาจากคำบอกเล่าของวัตสันทั้งสิ้น วัตสันคือกระจกที่ช่วยสะท้อน ภาพของถนนเบเกอร์ ในขณะที่โฮล์มส์มักจะตำหนิวัตสันอยู่ตลอดเวลาว่า

เขียนเรื่องราวการสืบสวนของเขาออกมาค่อนข้างน่าเบื่อจนเกินไป "แกพิจารณา ทุกอย่างจากมุมมองของเรื่องราวที่เกิดขึ้น แทนที่จะใช้มุมมองที่เป็น วิทยาศาสตร์" ดังนั้นสิ่งที่พวกเรามีโอกาสอ่านก็คือ เรื่องราวที่ถูกขัดเกลามาเป็น อย่างดีแล้ว หรือเรื่องราวที่ครบถ้วนสมบูรณ์ของสุดยอดนักสืบผู้หนึ่ง ตัวของ วัตสันเองก็ไม่ใช่คนโง่ เขาเคยเป็นทหารมาก่อน เป็นหมอ เป็นนักเขียนที่มีความ สามารถ เป็นคนซึ่งมีความอดทน และความมีจงรักภักดีต่อเพื่อน เขาได้รับความนับถือสูงสุดจากนักอ่าน ดังนั้นวัตสันจึงถือเป็นองค์ประกอบสำคัญใน มนต์ขลังของ เซอร์ล็อก โฮล์มส์ ด้วยเช่นกัน

อนึ่ง 10 สุดยอดเรื่องสั้น เซอร์ล็อก โฮล์มส์ภายในเล่มนี้ ได้จัดพิมพ์เรียง ลำดับตามเวลาที่มีการตีพิมพ์เผยแพร่เป็นครั้งแรกของแต่ละเรื่อง หากได้มีการจัด ลำดับตามความยอดเยี่ยมของเนื้อเรื่องแต่ประการใด แม้บางท่านอาจเห็นแย้ง กับสำนักพิมพ์ในประเด็นความยอดเยี่ยมของเรื่องที่คัดสรรมาก็ตาม

เราก็ได้แต่หวังว่าอย่างน้อยน่าจะเป็นโอกาสดีที่ท่านผู้อ่านจะได้สัมผัสกับ มนต์ขลังของโฮล์มส์กับวัตสันที่ได้สะกดนักอ่านทั่วโลกมาแล้วอย่างยาวนาน หลายยุคหลายสมัยด้วยตนเอง ◦